

HEL 1666 AMSTERDAM

© 2026 Barry Cussel

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opname of enig andere methode – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Vertaald uit het oorspronkelijke Bulgaars met behulp van AI.

Eerste editie: 2026

Vormgeving en ontwerp: uitgeverij Barrydoor

Druk: Bookmundo

Contact: <https://www.barrydoor.nl>

Barry Cussel

HEL 1666
AMSTERDAM

BARRYDOOR
UITGEVERIJ

*Deze roman draag ik op aan mijn lieve echtgenote Teddy,
die mij onze prachtige dochter Nina schonk – een dochter
op wie ik oneindig trots ben.*

Barry Cussel

“Hel 1666 Amsterdam” vormt zowel een logische als een onverwachte voortzetting van het verhaal dat in het eerste boek begon. Terwijl het eerste deel van de trilogie draaide om een mysterie, verweven met een geheimzinnige ring, breidt het tweede deel de schaal plotseling uit en verplaatst het de handeling naar een unieke, duistere versie van een onderwereld – een letterlijke hel, gelegen recht onder Amsterdam.

In deze roman is de hel niet slechts een metafoor of een spiritueel begrip. Het is een concrete plaats met een eigen fysieke realiteit, hoewel opgebouwd uit een onbekende substantie die verschilt van die van de menselijke wereld. De materie in dit rijk is anders, en de lichamen van de wezens die er leven – inclusief de ontvoerde personages – zijn eveneens veranderd: etherischer, ongevoelig voor tijd, en op een of andere manier verbonden met de wil van de heerser van dit rijk.

De wereld van de hel is ontworpen als een spiegelbeeld van het zeventiende-eeuwse Amsterdam – dezelfde straten, dezelfde gebouwen, maar doordrenkt met een donkere, verwrongen energie. De architectuur is bijna identiek, maar de atmosfeer is zwaar, somber en gevuld met een verstilde angst. Dit is geen toeval – de stad is bewust gebouwd als een spiegel van de bovenwereld, om de band tussen de twee realiteiten te symboliseren.

Centraal in het verhaal staat de Ring – een raadselachtig artefact dat niet alleen een sleutel tot kennis blijkt te zijn, maar ook een letterlijke poort tussen dimensies. Via de ring – en meer specifiek via zogenaamde sferen – kunnen de werelden worden doorkruist. Deze bijzondere apparaten fungeren als interdimensionale deuren, waarmee men de onderwereld kan bereiken. Maar deze reis is niet vrijwillig: de hoofdpersonen worden ontvoerd door de dienaren van het wezen dat over de hel regeert – de machtige en mysterieuze Cassul. Hij is een heerser die geen geweld gebruikt in de gewone zin, maar zijn onderdanen onderwerpt door controle, manipulatie en zijn wil, die hij aan de wereld oplegt.

Veertig jaar worden de personages in de hel vastgehouden, terwijl de tijd in de echte wereld anders verloopt. Ze ondergaan een transformatie – zowel lichamelijk als geestelijk. Ze moeten niet alleen leren omgaan met hun gevangenschap, maar ook met hun veranderde lichamen, hun onderlinge relaties en de zoektocht naar een uitweg uit een wereld waaruit bijna niemand ooit is teruggekeerd.

Geleidelijk wordt duidelijk dat de ring niet enkel een middel is om tussen werelden te reizen, maar ook een code of mechanisme bevat om de structuur van de werkelijkheid zelf te doorgronden. Hij is ontworpen om te reageren op gedachten, verlangens en angsten. Via hem kan men niet alleen ontsnappen, maar ook de natuur van de grens tussen de werelden veranderen – iets waar Cassul blijkbaar bang voor is.

Deel 1

Amsterdam, jaar 1666

Het meisje liep langzaam langs het raam van het atelier, dat precies tegenover de winkel lag waar ze werkte. Ze wist dat daar een van de jonge kunstenaars zat, leerlingen van meester Van Rijn. Ze wist dat diezelfde leerling, Johannes genaamd, op dat moment keek naar wie er langs het perfect gewassen raam liep. Ze wist ook dat hij haar leuk vond en daarom liep ze zo langzaam, met een glimlach op haar lippen. De jonge vrouw heette Katarina. Ze gold als een van de mooiste Amsterdamse vrouwen. Tot nu toe was nog niemand erin geslaagd haar glimlach te krijgen, laat staan haar lichaam. Katarina was een achttienjarige, onschuldige maagd, opgegroeid met de morele waarden van die tijd.

Ze ging de winkel voor verf en zeldzame pigmenten binnen, die nog steeds van haar grootvader was, maar waar haar vader de hoofdmanager was. Na verloop van tijd hoopte het jonge meisje de winkel te erven en zelf de handel in Amsterdam te runnen met de kostbare pigmenten uit Indonesië, maar tot die tijd moest ze het vak goed leren. Daarom werkte ze elke dag in de winkel met veel verantwoordelijkheid en nieuwsgierigheid. Ze vroeg haar vader alles, over de herkomst van elk pigment of zelfs gewone lokaal gemaakte verf.

Het meisje sloot geruisloos de deur achter zich en begaf zich naar het magazijn, waar haar vader het grootste deel van zijn tijd doorbracht met het klaarmaken van de koopwaar. Ze liep langs de verkoopster, die al aan het werk

was, begroette haar vriendelijk en zei dat ze meteen terug zou komen nadat ze haar vader had bezocht, waarbij ze vermeldde dat ze dringend met hem moest praten.

Ze had namelijk, voordat ze de drempel van de winkel overstapte, gezien dat meester Van Rijn naar binnen ging. Ze wist dat hij naar haar vader zou gaan en dat ze over verschillende dingen zouden praten. Ze wist dat ze ook over de jonge kunstenaars zouden praten. En ze wilde graag iets over Johannes horen. Alleen al het uitspreken van zijn naam deed haar huiveren, maakte haar gek van opwindning en deed haar naar hem verlangen.

Katarina daalde zachtjes en met langzame stappen de trap af naar de kelder, waar de opslagplaats zich bevond. Met ingehouden adem verstopte ze zich achter de deur die naar de ruimte met de te koop aangeboden verf leidde. Daar hoorde ze haar vader en Van Rijn luidruchtig praten.

"Luister eens, meester, ik kan je geen verf en pigmenten meer geven zonder dat je ervoor betaalt," zei Willem, de vader van Katarina, en voegde er met een iets strengere toon aan toe: "Je hebt veel bestellingen geplaatst, die je me moet betalen.

"Ja, ik begrijp je, maar je moet ook begrip voor mijn situatie hebben, Willem," begon de meester zich te verontschuldigen. "Mijn gezin heeft niets te eten. De opdracht van de burgemeester van Amsterdam is al goedgekeurd door de raadsleden en nu hoef ik alleen nog maar het schilderij te maken en dan betalen we je binnen een maand, hooguit twee. Mijn leerlingen zullen me helpen.

"Ja. Je leerlingen? Die betalen je toch, nietwaar?" Willem werd boos en wilde zijn stem verheffen, toen Van

Rijn hem met zijn hand de mond snoerde en in zijn gezicht riep:

"Ik zal je betalen!" waarna hij met een nederige blik toevoegde: "Laat me deze keer alleen de combinatie van pigment en poeder maken. Ik heb je toch geholpen om haar binnen te halen. Al mijn leerlingen hebben je geholpen."

"Ja, dat weet ik nog. En ik ben iedereen daar dankbaar voor," zei Willem, en voegde eraan toe: "Maar wij moeten ook eten, meester! Mijn dochter wil steeds mooiere stoffen voor haar jurken. Waar haal ik het geld vandaan?"

"Je dochter, Katarina? Ze heeft inderdaad mooie kleren nodig," lachte Van Rijn en vervolgde spottend: "Maar ze kan ook zonder. Ze loopt naakt rond in mijn atelier."

Willem kon de belediging niet verdragen en greep de meester bij de keel, terwijl hij door zijn tanden siste:

"Wat zeg je nou? Jij en mijn dochter?"

"O, in godsnaam, laat me los," protesteerde Van Rijn, "niet ik, maar mijn leerling Johannes vertelde dat hij met haar was, naakt. Ze poseerde voor hem. En toen..."

Hij kon zijn zin niet afmaken, want Katarina's vader sloeg hem zo hard in het gezicht dat de meester op de grond viel. Er begon bloed uit zijn neus te stromen. De vader schrok en pakte een doek om zijn neus dicht te drukken. Het bloed bleef maar stromen.

Van Rijn stond op en wilde de kamer verlaten, maar hij struikelde en viel tegen een houten tafel die met een tafelkleed was bedekt. Op de tafel lag net fijngemalen, dure pigment. Van Rijn greep het tafelkleed vast en viel weer op de grond. Het pigment en het bloed vermengden zich en het beschilderde tafelkleed viel op het gezicht van de meester.

Hij keek met zichtbaar enthousiasme naar het nieuwe mengsel. Hij stond weer op en riep als een gek:

"Ik heb de kleur gevonden die ik nodig heb. Willem, je bent mijn redder! Deze verf is perfect voor de opdracht van de burgemeester. Een ontdekking!

"Ik zal je een ontdekking geven!", riep de winkelier boos, maar toen hij de kleur van de verf zag, slaakte ook hij een kreet van verbazing. "Ik vergeef je, beste vriend. Deze nieuwe verf zal ons veel geld opleveren. Hij is ongelooflijk!

Ze omhelsden elkaar en liepen zichtbaar tevreden de trap op.

Katarina luisterde naar wat er achter de deur gebeurde en wist niet wat ze moest doen. Deze beschuldiging van Van Rijn en zijn leerling ging alle grenzen te buiten. Ze wilde de deur openen en zich gaan verdedigen. Maar ze had niets gedaan en dat deed haar pijn. Hoe kon die Johannes zo'n gemene leugen vertellen? En ze vond hem zo leuk. Ze was er kapot van. Haar hart was gebroken.

Maar de hysterische broederschap tussen de twee mannen sinds hun ontdekking was voor haar een reden om te zwijgen. Het meisje klom stilletjes de trap op en ging de winkel binnen. Ze kleepte zich om in de kleedkamer en ging achter de toonbank staan.

"Wat is er met je, Katarina?" vroeg de andere verkoopster, die duidelijk had gezien dat het gezicht van het meisje bleek was geworden.

"Niets, niets mankeert me, dank je.

"Maar je bent een beetje bleek, schat!"

"Mijn vader komt naar beneden, uit het magazijn met Van Rijn, doe je vlechten in en ga aan het werk, Emma!" berispte Katarina haar, maar toen knipoogde ze naar haar

en voegde eraan toe: "Ze zijn erg vrolijk. Ze hebben iets geweldigs ontdekt, een nieuw soort verf, en dat per ongeluk. Op mijn rug, op de leugen van de leerling van de meester.

"Wat voor leugen, Kati?" vroeg de verkoopster en spitste meteen haar oren.

"Ze hebben gezegd dat ik naakt in het atelier van de meester was, samen met zijn leerling, en dat ik poseerde. Wat een gemene leugen!" zei het meisje, maar in haar hoofd dacht ze dat als wat Van Rijn zei waar was, ze helemaal niet ongelukkig zou zijn.

"Nee, dat kan niet waar zijn, want ik was het, Katie," mompelde de verkoopster en ging zachtjes verder met haar uitleg. "Ik was bij die Johannes en poseerde voor hem. Toen nam hij me mee naar de andere kamer en verkrachtte me bijna. Gelukkig kwam de dienstmeid binnen, zodat ik kon ontsnappen. Ik wilde het je niet vertellen, omdat ik zie hoe je naar hem kijkt als je langs zijn raam loopt. Hij is echt een schoft.

Het leek alsof alles voorbij was voor Katarina. Ze werd duizelig, wankelde en viel zachtjes op de grond.

Haar vader kwam net met Van Raine uit het magazijn en zag haar vallen. Hij rende naar haar toe. Hij schudde haar zachtjes, maar ze kwam niet bij bewustzijn. Hij liet haar op de grond liggen en vroeg zich af wat hij moest doen.

"Roep snel dokter Mark!" riep hij, terwijl hij zich tot Emma wendde.

"Ik ga erheen..." antwoordde het meisje, maar toen ze zag dat zijn dochter haar ogen opende, voegde ze blij toe: "Maar dat heeft waarschijnlijk geen zin, ze is bij bewustzijn gekomen."

Katarina keek om zich heen en zag de mensen die zich om haar heen hadden verzameld. Ze krabbelde overeind en ging op de houten vloer zitten. Ze schudde haar hoofd om de hevige pijn kwijt te raken en keek haar vader smekend aan.

"Hoe gaat het, mijn lieve kind?" vroeg Willem voorzichtig en boog zich over het meisje heen.

"Ik voelde me een beetje misselijk, papa, en mijn hoofd tolde, maar het komt wel goed," zei ze, terwijl ze de echte reden voor haar flauwte verborg.

"Ben je soms zwanger?" fluisterde hij in haar oor, "van de leerling van de Meester?"

"Wat zeg je nou, papa!" antwoordde ze boos, stond op en wendde zich tot iedereen, inclusief de klanten. "Kom op, de voorstelling is voorbij. Wie iets wil kopen, kan naar Emma gaan. Ik ga even een luchtje scheppen."

Ze deed wat ze zei. Ze liep demonstratief naar buiten en begaf zich naar het atelier van Van Rijn. Ze wilde de waarheid horen uit de mond van die Johannes.

Haar vader en de Meester volgden haar onopgemerkt, omdat ze wisten dat ze daarheen zou gaan.

Deel 2

Katarina liep met snelle passen naar het nieuwe gebouw aan de Keizerrachtstraat 13. Boven de hoge houten voordeur stond 'Ano 1666' geschreven. Ze klopte er dringend op. Het duurde niet lang voordat de dienstmeid verscheen met een witte, voor dienstmeisjes in Nederland typische kap en kantwerk op haar kleding.

"Ik kom poseren bij Johannes, de leerling," zei Katarina hooghartig, en voegde eraan toe: "Ik heb al een afspraak met heer Van Rijn."

"De meester is er niet, juffrouw, en ik kan u zonder zijn toestemming niet binnenlaten", begon de dienstmeid zich te verontschuldigen.

"Ja, dat klopt inderdaad. Hij is bij mijn vader, aan de overkant," zei Katarina op vriendelijkere toon. "Ik werk in zijn verfwinkel. Misschien heeft u me al eens gezien."

"Nee, dat is niet zo, juffrouw. Ik ben nieuw hier. Ik werk hier pas een paar dagen," zei het meisje bezorgd, terwijl ze om zich heen keek en met zachte stem toevoegde: "Het is vanwege die Johannes dat de vorige dienstmeid is ontslagen! Maar hij is wel knap! Als je eens wist hoe knap hij is..."

"Ik weet het, ik weet het! Ik heb hem al eens gezien."

"O, kon ik maar één keer voor hem poseren," zei het meisje enthousiast. "Ik ben niet bang dat hij me zal verkrachten. Integendeel. Ik zou willen dat hij dat deed. Daarom ben ik hier. Ik vind hem zo leuk."

“Oké, oké. Ik zal een goed woordje voor je doen”, zei Katarina en leunde samenzweerderig naar het meisje toe. Laat me alleen even met hem praten. Nadat ik voor hem geposeerd heb, zal ik meester Van Rijn vertellen hoe mooi je bent. Ik heb zelfs een parel voor je. Je doet die in je oor en dan zal hij je schilderen.

De dienstmeid trapte in Katarina's val en liet haar binnen, ondanks het strikte verbod van de meester.

Het atelier, bestemd voor de leerlingen, bevond zich op de begane grond van het huis. In de kelder was de opslagplaats voor verf en doeken. Op de eerste verdieping was de zaal met de vele schilderijen aan de muren, gekocht door de meester. Op de tweede verdieping bevonden zich de woonkamer, de keuken en de drie slaapkamers van Van Rijn en zijn vrouw.

Steile trappen verbonden deze verdiepingen met elkaar, maar dat was omdat men in Amsterdam in die tijd zo bouwde om minder belasting te betalen. De Nederlanders stonden van oudsher bekend om hun praktischheid en zuinigheid, die bijna neigde naar gierigheid.

De twee meisjes begaven zich lachend en giechelend naar het atelier van de leerlingen van de Meester. Daar troffen ze echter niemand aan. In het midden van de ruimte stond een grote tafel, volgestouwd met veel verf in verschillende kleuren. Er lagen ook een paar penselen slordig naast een wit, nog ondoek waarop nog niet was begonnen met schilderen. Bij het raam stond echter al een doek op een ezel met een bijna voltooide schilderij.

Katarina liep naar het schilderij toe en keek ernaar. Ze kon niet geloven dat haar gezicht was afgebeeld. Het geschilderde gezicht op het doek leek zo veel op haar eigen

gezicht dat het niet anders kon zijn. Haar gezicht was mooi, met fijne, verfijnde trekken, zowel op het schilderij als in werkelijkheid. Het was geen toeval dat alle mannen, oud en jong, naar haar keken als ze langs haar liepen. Maar ze lette niet op deze feiten, omdat ze dacht dat het gewoon normaal was dat mannen dat deden als ze langs een vrouw liepen.

De dienstmeid zag ook de gelijkenis en zei lachend:

"U bent hier misschien al eens eerder geweest, juffrouw? Die tovenaar, Johannes, heeft u heel goed geschilderd.

"Ik ben nog nooit in dit huis geweest," begon Katarina zich te verontschuldigen. "God is mijn getuige."

"Hoe komt u dan op dit doek terecht?", drong de dienstmeid aan.

"Hij heeft me blijkbaar uit mijn hoofd geschilderd toen ik hier langs het raam liep," zei Katarina zachtjes, maar ook met een vleugje verbazing, en voegde eraan toe: "Die Johannes heeft blijkbaar een heel goed visueel geheugen, hè?"

"Ja, dat klopt, maar waarom heeft hij mij niet geschilderd?!" zei het meisje. "Ik ben hier de hele dag.

"Hij zal je tekenen! Maak je geen zorgen!" lachte Katarina en vroeg: "Hoe heet je?"

"Ik heet Sara, Sara."

In de hoek van het atelier was nog een schilderij te zien, maar dat was volledig bedekt met een zwart doek. Het was duidelijk dat Johannes nog niet wilde dat iemand het zag. De meisjes keken elkaar aan en liepen tegelijkertijd naar het schilderij.

"Jij bent vast ook hier, Sara," zei Katarina hoopvol, "in dit schilderij."

"Ja, ja..."

"Laten we eens kijken!"

De twee meisjes trokken tegelijkertijd het zwarte doek weg en voor hen verscheen een schilderij dat ze allebei tot het einde van hun leven zouden blijven herinneren.

Op een zwarte achtergrond was een gouden ring geschilderd, met vormen van Griekse labyrinten. Het schilderij was zo echt dat een lichtstraal die op het doek viel zo weerkaatste dat de hele kamer oplichtte en de ogen van de meisjes verblindde.

Op dat moment kwam Johannes binnen. Een slanke jongeman van ongeveer vijfentwintig jaar. Zijn gezicht had regelmatige gelaatstrekken, wat hem zeer begeerd maakte bij zowel de vrouwen als de jongeren in de stad.

Hij was de zoon van een zeer invloedrijk lid van het stadsbestuur van Amsterdam, die ook bevriend was met de burgemeester en zijn familie. Al van jongs af aan stond Johannes bekend om zijn talent voor het schilderen van portretten. Op school had hij alle leraren getekend en dat zo goed dat de meesten van hen hem een grote carrière in de kunst voorspelden.

Amsterdam was in dat noodlottige jaar 1666 een van de beroemdste steden ter wereld. Het was de gouden eeuw van Nederland. Elke dag werden er vanuit de veroverde koloniën grote rijkdommen uit de hele wereld met schepen aangevoerd. Het goud werd omgezet in gebouwen en iedereen bouwde zo mooi en groot mogelijke gebouwen, die pandjes werden genoemd. Ze werden gebouwd met verve, kracht en geld. Natuurlijk hing veel af van het stadhuis en daarom dienden de ambtenaren, die door de rijken waren gekozen, onvoorwaardelijk hun kiezers. De vader van

Johannes was een van hen. Een gewetenloze en brutale man met een duister verleden, maar hij was loyaal aan de burgemeester en had daarmee een plaats in de raad verdiend. Toen de vraag rees waar zijn zoon zijn vak zou leren, had de burgemeester hem aanbevolen bij Van Rijn. Iedereen in de stad wist dat er niemand groter was dan Rein in de handel in schilderijen. Maar iedereen wist ook dat diezelfde Van Rein de meest onzekere en moeilijk te begrijpen man was. Onder druk van de burgemeester werd de meester gedwongen de jongeman als leerling aan te nemen.

"Wie van jullie heeft het aangedurfd om het zwarte doek van mijn schilderij weg te halen?", snauwde Johannes boos. Hij had Katarina nog niet gezien en dacht dat het andere meisje, naast de dienstmeid, ook een dienstmeid was. Maar toen hij Katarina zag, verzachtte hij zijn toon en voegde eraan toe: "O, bent u hier, juffrouw? Ik had u niet gezien. Excuseer mij.

"Ik heb hem afgewezen," zei Katarina verlegen, maar waardig, "maar ik heb er geen spijt van. Wat u hebt gedaan is verbazingwekkend mooi..." Ze wilde hem naar zijn naam vragen, maar hij was haar voor.

"Johannes. Mijn naam is Johannes."

"Ja, Johannes, u kunt echt goed tekenen," zei de mooie vrouw schuchter, maar ze schrok en voegde er op scherpe toon aan toe: "Maar op die andere tekening, ben ik dat dan? En dat zonder mij te vragen!

"Ik hoef niemand te vragen," snauwde de jongeman. "Ik schilder wie ik wil.

"Teken mij dan?" onderbrak de dienstmeid hem met een glimlach en grote ogen, en voegde eraan toe: "Mij hoeft u niet te vragen. Ik heb ook een parel aan mijn oor!"

Johannes keek naar de parel en zei spottend:

"Die parel is echt de moeite waard. Maar jij bent er niet geschikt voor! Waar heb je hem gestolen?"

"Ik heb hem niet gestolen! Deze lieve juffrouw heeft hem me even gegeven, zodat je medelijden met me zou krijgen en me zou schilderen.

"Ik zou je wel schilderen, maar alleen de parel... ha ha ha," lachte hij haar in haar gezicht uit en wees haar met zijn hand de weg naar de deur. "Je kunt nu je werk in de keuken gaan doen, je hoort hier niet thuis.

Het dienstmeisje pruilde en rende bijna naar de deur. Ze duwde die woedend open, maar draaide zich eerst nog naar Katarina om en gooide haar de parel toe:

"Heb ik het je niet gezegd?! Niemand wil me! Zelfs niet met een parel..."

"Waag het niet om hier ooit nog te komen zonder dat ik je roep!" schreeuwde Johannes haar na.

Katarina vroeg zich op dat moment af hoe het mogelijk was dat zoveel schoonheid en zoveel onmenselijkheid in deze jongeman verenigd waren. Kwam dat door de opvoeding van zijn ouders, die tot de rijkste van Nederland behoorden, of was hij gewoon een jongen die het kwaad in zich had? Deze onaangename conclusies overspoelden het meisje en ze vroeg zich af wat ze moest doen. Ondanks alles won het dierlijke instinct in haar het van het menselijke. Ze kon de charme van Johannes niet weerstaan en besloot hem koste wat kost voor zich te winnen, zelfs als dat een bitter einde zou betekenen.

"Elke kikker moet zijn eigen vijver kennen", fluisterde ze in het oor van de kunstenaar, en tegen de dienstmeid zei ze op zachtere toon: "Jouw beurt komt ook nog wel, maak je geen zorgen, lieverd."

Nadat de deur dichtsloeg, viel er een stilte in het atelier die langer duurde dan onder normale omstandigheden het geval zou zijn geweest. De twee keken elkaar in de ogen en bewogen geen centimeter. Ze waren als verlamd. Het meisje ademde kort en gejaagd, terwijl de jongeman zich in een toestand bevond die hij al eerder had meegemaakt, maar nu was het anders. Hij wilde dit meisje voor zichzelf. Voor altijd in zijn gevangenis, zodat ze niemand anders in Amsterdam zou zien en door niemand anders gezien zou worden.

De stilte werd onderbroken door het luiden van de klok van de pas gebouwde protestantse kerk, genaamd "Nieuwe Kerk", op een steenworp afstand van het atelier en het huis van de Meester.

Katarina schrok even op en zocht de blik van Johannes.

"Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik heb geen woorden om je te bedanken voor het prachtige schilderij waarin je mijn gezicht hebt gebruikt", zei ze en ze kwam dicht bij de jongeman staan.

Dat was precies wat hij wilde. Hij pakte het meisje zachtjes bij haar hoofd en streelde haar. Ze sloeg haar ogen neer en keek hem weer aan, waarna ze haar lippen op de zijne drukte. Hij trok zich niet terug, maar ondernam ook verder niets. Hij wist dat het gevaarlijk was om iets te doen met dit onervaren meisje. Hun kus duurde meer dan een minuut.

"Wil je ergens anders heen gaan, Katarina?" fluisterde hij in haar oor en voegde eraan toe: "Er is niemand thuis. Alleen de bedienden, maar die zijn beneden en zullen ons niet storen."

Het meisje was als verdoofd door de kus en wilde dat deze momenten nooit zouden eindigen.

"Breng me waar je maar wilt!" zei ze en ze verlieten het huis via de achterdeur. Ze liepen naar het huis van Johannes.

Deel 3

Het huis van Jacob Cromhout, de vader van de jongeman, was eigenlijk een gebouw dat bestond uit vier huizen in één. Elk van de huizen was identiek en hetzelfde als de andere. Het stond aan de straat genaamd Herenracht, op de nummers 362 tot en met 368. Zijn familie woonde op nummer 366, de andere nummers werden niet gebruikt. De deuren waren op slot, maar de binnenruimte werd volledig benut, aangezien de vier huizen met elkaar verbonden waren door binnendeuren. Zo ontstond een enorm gebouw van drie verdiepingen met veel kamers, net als in de paleizen van koning Willem III. De vader van de kunstenaar was een handelaar van de hoogste klasse, die zich voornamelijk bezighield met de import van goederen uit de pas ontdekte oostelijke koloniën van Nederland. Hij was ook een van de oprichters van de Verenigde Oost-Indische Compagnie, de grootste handelsonderneming van die tijd. Naast de handel in goederen was hij ook handelaar in schilderijen en verzamelaar van werken van grote kunstenaars. De familie Cromhout werd beschouwd als een van de rijkste families. Daarom had zij een enorme invloed in Amsterdam, dat op dat moment de op drie na grootste stad ter wereld was en bloeide tijdens deze gouden eeuw.

De afstand tussen het atelier waar Johannes in de leer was en zijn huis was niet meer dan vijfhonderd meter. Ze hoefden alleen maar het pittoreske bruggetje over te steken dat de oevers van het kunstmatige kanaal met elkaar verbond. Ze waren allebei zo in de ban van liefde en passie

dat ze niet zagen dat de meester en de vader van Katarina niet ver achter hen liepen. Ze volgden hen op de voet. De vader was verbaasd over wat er gebeurde. Er gingen allerlei gedachten door zijn hoofd. Wat als deze jongeman, die als verkrachter bekend stond, ook haar zou verkrachten? Zijn Katarina, die voor hem nog zo klein was. Er kwam ook nog een andere gedachte bij hem op. Wat als ze familie zouden worden van de grote Cromhauts?

De jongeman draaide zich om, keek rond op zoek naar bekenden en getuigen van het feit dat hij een onschuldige meisje zijn huis binnenbracht, en toen hij niets verdachts ontdekte, begaf hij zich naar huis nummer 362. Alleen hij had een sleutel van deze ingang. Zijn vader had hem de begane grond van dit deel van zijn imperium geschonken, zodat hij daar kon schilderen en zijn doeken kon opslaan. Hij wilde dat zijn zoon ook een groot kunstenaar zou worden, zoals Rembrandt van Rijn.

Johannes opende de deur met gemak, tilde Katarina op en droeg haar de trap op. Het meisje was stil, verlamd, zowel door angst als door een enorm verlangen om bij deze jongeman te zijn. Ze was bang omdat ze nog nooit met een man was geweest en niet wist wat ze moest doen. Ze was ook bang dat deze jongeman alleen maar met haar zou willen spelen en haar daarna zou verlaten. Ze was immers slechts de dochter van een verfhandelaar en niets meer dan dat.

De begane grond van het huis lag vol met doeken en schilderijen, waarvan de meeste onafgewerkt waren. Katarina keek ernaar en ontdekte in alle schilderijen bijna een patroon. Gezichten die om hulp riepen. De kleur zwart overheerste en dat maakte de schilderijen nog somberder.

In een hoek van de kamer lagen echter ook onafgewerkte schilderijen, maar van een heel andere aard. Ze waren bezaaid met zeer heldere en vrolijke kleuren. Toen bedacht ze dat ze deze jongen al kende. Een jongen met twee kanten, met twee individuen in één lichaam. Katarina schrok van de gedachten die haar te binnen schoten, maar het was al te laat.

Johannes droeg haar op zijn armen de trap op en zijn gezicht was uitdrukkelingsloos en lusteloos. Zijn gezicht was als op de tekeningen op de begane grond. Er was geen spoor meer te bekennen van de jongeman die het meisje zo bewonderde. Hij was zichzelf niet meer. Zelfs de kleur van zijn ogen was veranderd van lichtblauw naar grijs, zelfs zwart. Net als alle ogen die hij had getekend, die schreeuwden van de pijn.

Het meisje wist niet wat ze moest doen om zich los te rukken van Johannes, die haar stevig vasthield. Ze wilde gillen, maar dat lag niet in haar aard. Ze probeerde het, maar er kwamen slechts een paar zwakke geluiden uit haar mond en dat was alles. Toen besloot ze dat ze haar fysieke kracht en vooral haar verstand nodig zou hebben om hem te overtuigen van wat hij van plan was te doen, en dat was volgens haar niet erg prettig.

Katarina wist op de een of andere manier zijn oor te bereiken en fluisterde eerst zacht en teder:

"Johannes, wat is er met je aan de hand? Waarom draag je me zo ruw over deze trap? We vallen allebei nog!

"Welke Johannes? Ik ben geen Johannes," snauwde de jongeman en vervolgde met een grommende stem: "Ik ben Jan! Jan Peter. Oké?

Het meisje had van haar vader gehoord over zulke mensen, die zich voordeden als twee verschillende personen, maar die geestelijk gestoord en heel erg gevaarlijk waren.

"Laat me los, Jan, of ik ga luid om hulp roepen," zei ze op luide toon en begon met haar hand zijn gezicht opzij te duwen.

"Roep maar zoveel je wilt, kleine slet. Niemand zal je hier horen. Niemand komt in dit vleugel. Je maakt de situatie alleen maar erger voor jezelf.

"Waar breng je me heen, Jan? Wat ga je met me doen?"

"Dat zul je zo meteen wel begrijpen. Bereid je voor om te sterven."

"Sterven?" riep het meisje, bijna hysterisch en doodsbang.

"Ja, ja, en hoe," mompelde hij, terwijl hij haar verder de trap op sleepte.

Ze waren al bijna boven aan de trap op de derde verdieping toen ze twee verschillende schilderijen aan de muur zag hangen met het gezicht van de jongeman die haar voorttrok. Het ene schilderij was in grijstinten, met een bijna wit, uitdrukkelingsloos gezicht, klaar om de dood te aanvaarden. Het andere schilderij was vol kleuren en tinten, een schilderij vol energie en leven. Het gezicht was met veel vaardigheid en liefde geschilderd, het was glimlachend en vrolijk.

"Waarom staar je naar de muren? Heb je nog nooit een tweeling gezien?" stotterde Johannes, terwijl hij zijn hoofd naar haar toe draaide. "Mijn vader vertelde me dat zij deze schilderijen hebben gemaakt.

"Maar dat ben jij op beide schilderijen, Johannes," fluisterde het meisje, wetende uit verhalen dat de gek rustiger werd als je zachtjes tegen hem sprak. "Word wakker, alsjeblieft, schat!"

"Ik zei dat ik geen Johannes ben!!!", riep hij en sloeg haar met alle kracht met zijn vuist op haar hoofd.

Katarina raakte bewusteloos en zakte op de trap in elkaar. De gek sleepte haar omhoog alsof hij geen mens was, maar een zak meel. Hij sloeg het hoofd van het meisje tegen de reling, zonder zich daarvan bewust te zijn. In zijn verwarrende gedachten had hij haar aangezien voor een lappenpop, die hij moest verscheuren en begraven op de plek waar al andere poppen lagen.

Deel 4

Die plek was boven, op de bovenste verdieping, of beter gezegd op zolder, waar er maar één klein kamertje was. Van buitenaf was er slechts één raam te zien, omgeven door ornamenten die typerend waren voor de bouwstijl van die eeuw. Deze ornamenten werden "hyveli" genoemd en bijna alle rijke huizen hadden ze. Ze waren gemaakt van kleine baksteentjes en pleisterwerk, dat ze aan elkaar en aan het huis vastbond.

Toen dit kamertje vorig jaar nog in aanbouw was, had Johannes de bouwer beter leren kennen en hem gevraagd om een soort schuilplaats te maken. Een kleine ruimte waarvan niemand het bestaan zou kennen, zodat alleen zij tweeën zich daar konden verstoppen en van elkaar konden genieten. Jan Peter, een van de twee in het lichaam van de gek, hield alleen van mannen. De bouwer, een jonge en knappe Scandinaviër uit Zweden, ook.

En zo gebeurde het. De Zweed bouwde een aparte muur, ongeveer anderhalve meter van de hoofdmuur, een zijmuur, waardoor een kleine ruimte ontstond van vier bij anderhalve meter. Er was geen deur, maar de Scandinaviër was vindingrijk en maakte geen opening in de muur, maar in de vloer, afgedekt met een houten klep, die naar de ruimte leidde die door beiden "schuilplaats" werd genoemd. Hij maakte ook een dubbele vloer door de tweede ongeveer een halve meter op te tillen, zodat deze als doorgang kon dienen. Deze klep was zo vakkundig en kunstig gemaakt dat hij in niets verschilde van de vloer.

In de schuilplaats was echter geen licht, omdat het raam zich in de hoofdkamer bevond. Ze gingen alleen met fakkels de dichtgemetselde kamer binnen. Er was ook geen ventilatie, dus het stonk vreselijk, vooral omdat er al een of meerdere lijken lagen te rotten, van de gekke Johannes of beter gezegd Jan-Peter, de slechte persoonlijkheid in het lichaam van de jongeman. Natuurlijk besepte hij, ondanks zijn waanzin, dat hij de sporen van zijn misdaden moest verbergen. Daarom stopte hij op donkere, maanloze nachten de door hem vermoorde meisjes in zakken en gooide hij ze in de pas gegraven en met water gevulde grachten van Amsterdam. Hij stopte altijd zware bakstenen, die in overvloed op straat lagen in de snel groeiende stad, in de zak samen met het slachtoffer.

Katarina zou een van zijn volgende slachtoffers worden, het resultaat van zijn zieke geest.

Nadat hij haar bijna naar de bovenste verdieping had gesleept en zich klaarmaakte om het houten luik in de vloer te openen, kwam het meisje bij, opende haar ogen en probeerde te schreeuwen, maar er kwam geen geluid uit haar mond. Haar keel was uitgedroogd door de greep van Johannes, die haar met zijn hand om haar nek en haar haren de trap op had gesleept. Het meisje was in paniek en doodsbang. Wat zou deze gek met haar doen, hoe zou ze aan zijn ijzeren greep kunnen ontsnappen? Wie kon haar helpen? Misschien haar vader, maar hij wist waarschijnlijk niet waar ze was. Tenminste, dat dacht ze.

Johannes merkte dat Katarina bij bewustzijn was gekomen. Hij ging naast haar op de grond zitten en zei:

"Welkom in de voorportaal van de hel, schat!"

"In de hel?" wilde het meisje vragen, maar er kwam geen geluid uit haar mond, alleen een zacht gefluister.

De gek sloeg haar opnieuw hard met zijn vuist op haar hoofd en ze verloor voor de tweede keer het bewustzijn. Haar lichaam werd slap en ze zakte ineen tot een bolletje naast het houten deksel. Het deksel deed dienst als deur, als toegang tot de dichtgemetselde geheime ruimte.

Johannes was er bijna doorheen gekropen, terwijl hij het meisje met zich meesleepte, toen er harde klappen op de voordeur klonken. "Wie zou hem kunnen storen? Of waren het dakloze bedelaars, op zoek naar een stuk brood?" dacht hij, terwijl hij zijn slachtoffer verder naar de schuilplaats sleepte.

Het geklop verstomde.

Hij sloot zorgvuldig het luik achter zich. Zelfs als iemand de zolderkamer zou binnenkomen, dacht hij, zou hij niets van de schuilplaats merken, want het luik was vakkundig en subtiel gemaakt. Het was bijna onzichtbaar voor het blote oog.

Gerustgesteld door deze gedachten trok hij het meisje de schuilplaats in, vond de reeds voorbereide zaklamp, stak hem aan en de ruimte werd overspoeld door een donkerrood licht. Twee lijken van zijn slachtoffers lagen aan het einde van de schuilplaats. Misschien lagen ze daar al bijna twee weken, want de stank was ondraaglijk.

De gek begon het meisje uit te kleden, of beter gezegd, hij scheurde haar kleren woest van haar lichaam, omdat dat makkelijker was en hij geen geduld had om met zijn duivelse daad te beginnen. Hij moest ook het ritueel uitvoeren dat hij altijd toepaste. Een ritueel dat hij ergens had gelezen in een boek dat de geheimen van de duivel